

ΠΑΓΟΣ
ΚΑΙ
ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

SARAH J. MAAS

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πάγος και Αστροφεγγιά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of frost and starlight

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Katie Everson, John Candell

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Sarah J. Maas, 2018

Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

© Εικονογράφισης εξωφύλλου: HappyPets | Design by Patti Ratchford

© Χάρτη: Kelly de Groot, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4691-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4692-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SARAH J. MAAS

ΠΑΓΟΣ
ΚΑΙ
ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

*Στους αναγνώστες που κοιτούν τα αστέρια
και κάνουν μια ευχή...*

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Βάλαχαν

Μοντεσέρε

Βασίλεια των Σωτικών

Ρασκ

Βόρεια
προς τα Βασίλεια των Σωτικών

Το Τείχος

Σκοθία

Νότια
προς τις Χώρες των Θνητών

Χώρες των Θνητών

Φείρα

Το πρώτο χιόνι του χειμώνα είχε αρχίσει να πέφτει στη Βελάρις εδώ και μία ώρα.

Το έδαφος είχε ήδη πετρώσει από την παγωνιά την περασμένη εβδομάδα και, μέχρι να αποτελειώσω το πρωινό μου, το οποίο αποτελούνταν από φρυγανισμένο ψωμί και μπέικον, βοηθώντας το να κατέβει με μια μεθυστική κούπα τσάι, τα χλομά πλακόστρωτα ήταν παπαλισμένα με φίνες ολόλευκες χιονονιφάδες.

Δεν είχα ιδέα πού βρισκόταν ο Ρις. Δεν τον βρήκα στο κρεβάτι, όταν ξύπνησα, και το στρώμα στην πλευρά του ήταν κρύο. Πράγμα διόλου ασυνήθιστο, μιας και οι δυο ήμασταν πολυάσχολοι, στα όρια της εξάντλησης, αυτό το διάστημα.

Καθισμένη στη μακριά τραπεζαρία, που ήταν καμωμένη από ξύλο κερασιάς, στο σπίτι στην πόλη, κοιτούσα συνοφρωμένη το χιόνι που στροβιλιζόταν έξω από τα παράθυρα.

Παλιά, φοβόμουν το πρώτο χιόνι, ζούσα με τον τρόπο των ατελείωτων, σκληρών χειμώνων.

Όμως ένας τέτοιος ατελείωτος, σκληρός χειμώνας ήταν που με οδήγησε τόσο βαθιά στο δάσος εκείνη τη μέρα, πριν από σχεδόν δύο χρόνια. Ένας ατελείωτος, σκληρός χειμώνας με έφερε σε τέτοια απελπισία, ώστε να σκοτώσω έναν λύκο, και, τελικά, με οδήγησε εδώ, σε αυτή τη ζωή, σε αυτή την... ευτυχία.

Το χιόνι έπεφτε, παχιές παπλαμούδες που κάθονταν πάνω στο ξε-

ραμένο γρασίδι της μικρής μπροστινής αυλής, στεφανώνοντας τις ακίδες και τις καμάρες της διακοσμητικής περίφραξης τριγύρω.

Βαθιά μέσα μου, ακολουθώντας πορεία παράλληλη με κάθε χιονοφιβάδα, μια ζωηρή, καθάρια δύναμη σάλευε. Ήμουν Αρχόντισσα της Αυλής της Νύχτας, ναι, όμως ταυτόχρονα ήμουν ευλογημένη με τα χαρίσματα όλων των Αυλών. Και απ' ό,τι φαινόταν, ο χειμώνας είχε τώρα διάθεση για παιχνίδι.

Έχοντας ξυπνήσει πλέον αρκετά ώστε να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά, κατέβασα την ασπίδα από μαύρο αδάμαντα που φρουρούσε τον νου μου και έστειλα μια σκέψη να διασχίσει τη γέφυρα της ψυχής που εκτεινόταν ανάμεσα σε εμένα και στον Ρις:

Πού πέταξες από τόσο νωρίς;

Η ερώτησή μου έσβησε στο σκοτάδι, βέβαιο σημάδι πως ο Ρις δε βρισκόταν κάπου κοντά στη Βελάρις. Κατά πάσα πιθανότητα, ούτε καν μέσα στα σύνορα της Αυλής της Νύχτας. Πράγμα επίσης διόλου ασυνήθιστο, καθώς τους τελευταίους μήνες επισκεπτόταν τους συμμάχους μας προκειμένου να θωρακίσει τις σχέσεις μας, να ενισχύσει τις εμπορικές ανταλλαγές και να έχει εικόνα των προθέσεών τους μετά την πτώση του τείχους. Όταν το επέτρεπαν οι δικές μου ασχολίες, συχνά τον συνόδευα.

Μάζεψα το πιάτο μου, αποτελειώνοντας το τσάι μου μέχρι τα κατακάθια, και κατευθύνθηκα με ελαφρύ βήμα προς την κουζίνα. Το παιχνίδι με τον πάγο και το χιόνι θα έπρεπε να περιμένει.

Η Νουάλα ετοιμάζε ήδη το μεσημεριανό στον πάγκο, ενώ η δίδυμή της, η Κέριντγουνεν, ήταν άφαντη, όμως της έκανα νόημα να συνεχίσει τη δουλειά της, όταν πήγε να πάρει από τα χέρια μου το πιάτο και την κούπα μου. «Μπορώ να τα πλύνω μόνη μου», είπα αντί για καλημέρα.

Χωμένη ως τους αγκώνες στην προετοιμασία κάποιας κρεατόπιτας, το ημίαιμο στοιχείό μου χάρισε ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης και με άφησε να το κάνω. Λιγομίλητο θηλυκό, αν και καμία από τις δίδυμες δε θα μπορούσε να θεωρηθεί ντροπαλή. Οπωσδήποτε όχι όταν εργάζονταν, δηλαδή κατασκόπευαν, για λογαριασμό του Ρις και του Άζριελ.

«Χιονίζει ακόμη», σχολίασα χωρίς λόγο, ρίχνοντας μια ματιά έξω από το παράθυρο της κουζίνας, προς τον κήπο που εκτεινόταν παραέξω, καθώς ξέπλενα το πιάτο, το πιρούνι και την κούπα μου. Η Ελάιν είχε ήδη ετοιμάσει τον κήπο για τον χειμώνα, σκεπάζοντας τους πιο ευαίσθητους θάμνους και τα παρτέρια με λινάτσα. «Αναρωτιέμαι αν θα σταματήσει καθόλου».

Η Νουάλα άπλωσε την περίτεχνη ζύμη πάνω στην πίτα και βάλθηκε να ενώνει τις άκρες τοιμπώντας τες μεταξύ τους, με τα σκιερά ακροδάχτυλά της να κινούνται σβέλτα κι επιδέξια. «Ωραία θα είναι να έχουμε μια λευκή Χειμερινή Ισημερία», είπε με φωνή μελωδική, όμως σιγανή· κατακλυσμένη από ψιθύρους και σκιές. «Κάποιες χρονιές ο καιρός είναι σχετικά μαλακός».

Σωστά. Η Χειμερινή Ισημερία. Σε μια βδομάδα. Ήμουν ακόμη σχετικά νέα στη θέση της Αρχόντισσας και είχα πλήρη άγνοια ποιος θα ήταν ο επίσημος ρόλος μου. Αν θα καλούσαμε κάποια Προθιέρεια να τελέσει κάποια βαρετή τελετή, όπως είχε κάνει η Ιάνθη τον περασμένο χρόνο...

Ένας χρόνος! Θεοί, κόντευε ένας χρόνος από τότε που ο Ρις ζήτησε την εφαρμογή της συμφωνίας μας, θέλοντας απεγνωσμένα να με απομακρύνει από το φαρμάκι της Αυλής της Άνοιξης, να με σώσει από την απελπισία μου. Αν είχε αργήσει έστω και ένα λεπτό να το κάνει, η Μητέρα μονάχα ξέρει τι θα είχε συμβεί... πού θα βρισκόμουν τώρα.

Το χιόνι χόρευε και στροβιλιζόταν στον κήπο, σκαλώνοντας στις καφετιές ίνες της λινάτσας που σκέπαζε τους θάμνους.

Το ταίρι μου... που είχε κοπιήσει τόσο πολύ και τόσο άδολα, κι όλα αυτά δίχως την παραμικρή ελπίδα πως θα ήμουν κάποια στιγμή μαζί του.

Είχαμε αγωνιστεί και οι δυο μας για εκείνη την αγάπη, είχαμε μάτωσει γι' αυτήν. Ο Ρις είχε θυσιάσει τη ζωή του.

Εξακολουθούσα να θυμάμαι εκείνη τη στιγμή, στον ύπνο και τον ξύπνιο μου. Την όψη του προσώπου του, την ακινησία του στήθους του, το σπάσιμο του δεσμού ανάμεσά μας. Εξακολουθούσα να αισθάνομαι εκείνο το κενό στο στήθος μου, εκεί όπου φώλιαζε κάποτε ο δε-

σμός, εκεί όπου φύλιαζε... αυτός. Ακόμη και τώρα που ο δεσμός αυτός ρέει πάλι ανάμεσά μας σαν ποταμός αστροκέντητης νυχτιάς, η ηχώ του χαμού του επιμένει να αντηχεί: να με αποσπά από τον ύπνο· να με αποσπά από μια συζήτηση, από τη ζωγραφική που τόσο αγαπώ, από την απόλαυση ενός γεύματος.

Ο Ρις ήξερε πολύ καλά για ποιο λόγο υπήρχαν νύχτες που τον αγκάλιαζα σφιχτότερα, για ποιο λόγο υπήρχαν στιγμές στην καθάρια λιακάδα που γράπωνα την παλάμη του. Το ήξερε, γιατί εγώ ήξερα για ποιο λόγο το βλέμμα του κάποιες φορές γινόταν απόμακρο, για ποιο λόγο κάποιες στιγμές ανοιγόκλεινε τα μάτια του, όπως μας κοιτούσε όλους, σαν να δυσκολευόταν να το πιστέψει, κι έτριβε το στήθος του σαν να γύρευε να απαλύνει έναν πόνο.

Η δουλειά είχε βοηθήσει και τους δυο μας να παραμένουμε απασχολημένοι, να παραμένουμε συγκεντρωμένοι. Υπήρχαν στιγμές που έτρεμα την ησυχία της απραξίας, όταν όλες εκείνες οι σκέψεις έβρισκαν ευκαιρία να μου στήσουν καρτέρι. Όταν δεν υπήρχε τίποτε άλλο πέρα από εμένα και τον νου μου, κι εκείνη την ανάμνηση του Ρις να κείτεται νεκρός στο βραχώδες έδαφος, τον Βασιλιά του Χάιμπερν να τσακίζει τον σβέρκο του πατέρα μου και όλους εκείνους τους Ιλλυριούς να σαρώνονται από τον ουρανό και να διαλύονται σε στάχτες στο έδαφος.

Ίσως κάποια στιγμή ακόμη και η δουλειά να μην αποτελεί ανάχωμα ικανό να κρατήσει σε απόσταση τις αναμνήσεις.

Ευτυχώς, απέμενε ακόμη άφθονη δουλειά για το ορατό μέλλον. Η ανοικοδόμηση της Βελάρις μετά τις επιθέσεις από τις δυνάμεις του Χάιμπερν δεν ήταν παρά μονάχα ένα από τα titάνια έργα που καλούμασταν να φέρουμε εις πέρας. Κι αυτό γιατί υπήρχαν πολλές ακόμη εκκρεμότητες, τόσο στη Βελάρις όσο και πέρα από αυτή: στα Ιλλυρικά Όρη, στη Λαξεντή Πόλη, στην απεραντοσύνη της Αυλής της Νύχτας. Και πέρα από αυτή, στις υπόλοιπες Αυλές της Πρίθιαν. Και στον νέο κόσμο που αναδυόταν πέρα από τα σύνορα.

Για την ώρα, όμως: Ισημερία. Η μεγαλύτερη νύχτα του χρόνου. Στράφηκα από το παράθυρο στη Νουάλα, που εξακολουθούσε να ασχολείται με το στρώσιμο της ζύμης στην πίτα της.

«Είναι κι εδώ μια ξεχωριστή γιορτή, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησα επιφυλακτικά. «Όχι μονάχα στις Αυλές του Χειμώνα και της Μέρας». Και της Άνοιξης.

«Α, ναι», απάντησε η Νουάλα, όπως έσκυβε πάνω από τον πάγκο για να επιθεωρήσει την πίτα της. Επιδέξια κατάσκοπος, εκπαιδευμένη από τον ίδιο τον Άζριελ, και άριστη μαγείρισσα. «Την αγαπάμε πολύ. Είναι μια γιορτή προσωπική, θερμή, υπέροχη. Δώρα, μουσική και φαγητό, κάποιες φορές τσιμπούσια στην αστροφεγγιά...» Το αντίθετο του αχανούς, ξέφρενου, πολυήμερου γλεντιού στο οποίο είχα βρεθεί πέρυσι. Όμως... δώρα.

Έπρεπε να αγοράσω δώρα για όλους τους. Όχι, δεν έπρεπε· ήθελα.

Επειδή όλοι οι φίλοι μου, που πλέον ήταν οικογένειά μου, είχαν αγωνιστεί, είχαν ματώσει και, επίσης, είχαν κινδυνέψει να σκοτωθούν.

Απόδιωξα τη σκέψη που σάρωσε τον νου μου: τη Νέστα, σκυμμένη πάνω από τον τραυματία Κάσιαν, έτοιμοι και οι δυο τους να πεθάνουν μαζί, ενάντια στον Βασιλιά του Χάιμπερν. Και δίπλα τους, το πτώμα του πατέρα μου.

Τέντωσα τον λαιμό μου. Καλό θα μας έκανε μια γιορτή. Ήταν τόσο σπάνιες τελευταία οι ευκαιρίες να μαζευτούμε όλοι μαζί για περισσότερο από μια δυο ώρες.

«Είναι και μια ευκαιρία για ξεκούραση», συνέχισε η Νουάλα. «Ευκαιρία να αναλογιστεί κανείς το σκοτάδι... τον τρόπο που αυτό αναδεικνύει το φως που λάμπει».

«Συνοδεύεται και από κάποια τελετή;»

Το ημίαιμο στοιχειό ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι, όμως κανείς μας δεν πηγαίνει. Περισσότερο απευθύνεται σε εκείνους που επιθυμούν να τιμήσουν την αναγέννηση του φωτός, συνήθως περνώντας ολόκληρη τη νύχτα καθισμένοι στο απόλυτο σκοτάδι». Μια υποψία μειδιάματος διαγράφηκε στο πρόσωπό της. «Δεν είναι και καμιά πρωτόγνωρη κατάσταση για την αδελφή μου και για εμένα. Ούτε για τον Μεγάλο Άρχοντα».

Προσπάθησα να μη δείξω υπερβολικά ανακουφισμένη που δε θα αναγκαζόμουν να περάσω ώρες σε κάποιον ναό, καθώς έγνεφα καταφατικά.

Αφού αράδιασα το καθαρό σερβίτιο μου να στεγνώσει πάνω στη μικρή ξύλινη βάση δίπλα στον νεροχύτη, ευχήθηκα στη Νουάλα καλή επιτυχία με το μεσημεριανό φαγητό και ανέβηκα στον επάνω όροφο για να ντυθώ. Η Κέριντγουεν είχε ήδη αφήσει τα ρούχα στο κρεβάτι, όμως η δίδυμη της Νουάλα παρέμενε άφαντη την ώρα που φορούσα το χοντροπλεγμένο ανθρακί πουλόβερ, το εφαρμοστό μαύρο κολάν και τις μπότες με τη γούνινη επένδυση, προτού πιάσω πρόχειρα σε κότσο τα μαλλιά μου.

Πριν από έναν χρόνο με είχαν παραχώσει σε φίνες τουαλέτες, με είχαν φορτώσει με πετράδια και με είχαν υποχρεώσει να παρελάσω μπροστά σε ένα πλήθος φτιασιδωμένων αυλικών που με χάζευαν λες και ήμουν κάποια ζηλευτή φοράδα για αναπαραγωγή.

Εδώ... Χαμογέλασα βλέποντας το δαχτυλίδι, καμωμένο από ασήμι και ζαφείρια, που φορούσα στο αριστερό μου χέρι. Το δαχτυλίδι που είχα κερδίσει με την αξία μου από την Υφάντρα του Δάσους.

Το χαμόγελό μου μαράθηκε κάπως.

Τη θυμώμουν κι εκείνη. Έβλεπα τη Στρώγα να στέκεται μπροστά στον Βασιλιά του Χάιμπερν, λουσιμένη με τα αίματα των θυμάτων της, καθώς εκείνος έπιανε το κεφάλι της με τις παλάμες του, τσάκιζε τον σβέρο της και την έριχνε στα θηρία του.

Έσφιξα τα δάχτυλά μου σε γροθιά, εισπνέοντας από τη μύτη και εκπνέοντας από το στόμα, μέχρι που το μούδιασμα στα άκρα μου μαλάκωσε, μέχρι που οι τοίχοι του δωματίου έπαψαν να με πλακώνουν.

Μέχρι που ήμουν σε θέση να παρατηρήσω τη συλλογή των προσωπικών αντικειμένων στο δωμάτιο του Ρις... στο δωμάτιό μας. Δεν ήταν σε καμιά περίπτωση ένα μικρό υπνοδωμάτιο, όμως τελευταία είχα αρχίσει να το αισθάνομαι κάπως... στενό. Το γραφείο από ξύλο κεραισιάς που έστεκε μπροστά στον έναν τοίχο κατακλυζόταν από έγγραφα και βιβλία, τα οποία είχαν να κάνουν με τις υποθέσεις που χειριζόμασταν και οι δύο· τα κοσμήματα και τα ρούχα μου πλέον έπρεπε να μοιράζονται εδώ και στο παλιό μου υπνοδωμάτιο. Και εκτός αυτού, ήταν και τα όπλα.

Ξιφίδια και λεπίδες, φαρέτρες και τόξα. Έξυσα το κεφάλι, παρατηρώντας ένα βαρύ μεταλλικό ρόπαλο με φοβερή όψη, το οποίο ο Ρις

με κάποιον τρόπο είχε καταφέρει να παρατήρει δίπλα στο γραφείο χωρίς να το αντιληφθώ.

Δεν ήθελα καν να ξέρω σε τι χρησίμευε. Αν και δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία πως ο Κάσιαν είχε κάποια σχέση με αυτό.

Θα μπορούσαμε, βέβαια, να αποθηκεύσουμε τα πάντα στον θύλακα μεταξύ των βασιλείων, όμως... Συνοφρυνώθηκα, παρατηρώντας τις δικές μου ιλλυρικές λεπίδες που ήταν γερμένες πάνω στο πελώριο ερμάριο.

Αν μας έκλειναν τα χιόνια στο σπίτι, ίσως να εκμεταλλευόμουν τη μέρα για να οργανώσω κάπως τα πράγματα. Να βρω χώρο για τα πάντα. Ειδικά για εκείνο το ρόπαλο.

Δε θα ήταν εύκολο, ιδίως από τη στιγμή που η Ελάιν εξακολούθουσε να καταλαμβάνει ένα υπνοδωμάτιο παρακάτω στον διάδρομο. Η Νέστα είχε διαλέξει δικό της σπίτι σε άλλη γειτονιά της πόλης, απόφαση στην οποία προτιμούσα να μην αναλώνομαι για πολύ. Ο Λούσιεν, επιτέλους, είχε εγκατασταθεί σε ένα κομψό διαμέρισμα κάτω στον ποταμό, την επομένη της επιστροφής του από τα πεδία των μαχών... και από την Αυλή της Ανοιξης.

Δεν είχα κάνει την παραμικρή ερώτηση στον Λούσιεν σχετικά με εκείνη την επίσκεψη... στον Τάμλιν.

Ο Λούσιεν, από την πλευρά του, είχε αποφύγει να δώσει κάποια εξήγηση για το μαυρισμένο μάτι και το σκισμένο χέιλος του. Το μόνο που ρώτησε τον Ρις κι εμένα ήταν αν είχαμε υπόψη μας κάποιο μέρος στη Βελάρις όπου θα μπορούσε να εγκατασταθεί, καθώς δεν επιθυμούσε να παραμείνει απομονωμένος στον Οίκο του Ανέμου.

Δεν είχε αναφέρει καν την Ελάιν ή το γεγονός ότι βρίσκονταν σε τόσο μικρή απόσταση. Η Ελάιν δεν του είχε ζητήσει να παραμείνει ούτε, όμως, και να φύγει. Κι αν την είχαν προβληματίσει οι μώλωπες στο πρόσωπό του, σίγουρα δεν το έδειξε.

Όμως ο Λούσιεν είχε επιλέξει να μείνει, βρίσκοντας τρόπους ώστε να παραμένει απασχολημένος, απουσιάζοντας συχνά για μέρες ή και εβδομάδες.

Στο μεταξύ, παρότι ο Λούσιεν και η Νέστα έμεναν πλέον σε δικά τους διαμερίσματα, το σπίτι στην πόλη έμοιαζε κάπως στενάχωρο αυ-

τό το διάστημα. Και κυρίως όποτε διανυκτέρευαν εδώ η Μορ, ο Κάσιαν και ο Άζριελ. Αντίστροφα, ο Οίκος του Ανέμου ήταν υπερβολικά μεγάλος, υπερβολικά επίσημος και υπερβολικά μακριά από την κυρίως πόλη. Ευχάριστος χώρος για να περάσει κανείς μια δυο βραδιές, όμως... εγώ λάτρευα αυτό το σπίτι.

Ήταν το σπιτικό μου. Το πρώτο μου σπιτικό, με την ουσιαστική έννοια του όρου.

Και θα ήταν όμορφα να γιορτάζαμε την Ισημερία εδώ. Μαζί με όλους τους φίλους και τους συγγενείς μας, όσο στριμωχτά κι αν ήταν.

Συνοφρωώθηκα, εστιάζοντας το βλέμμα μου στα έγγραφα που έπρεπε να τακτοποιήσω: επιστολές από τις υπόλοιπες Αυλές, ιέρειες που διεκδικούσαν πόστα, βασιλεία ανθρώπων και ξωτικών. Είχα βδομάδες ολόκληρες που ανέβαλλα να ασχοληθώ με αυτά και, επιτέλους, είχα βρει αυτό το πρωινό ώστε να αποφασίσω πώς θα χειριστώ το χαρτομάνι.

Μεγάλη Αρχόντισσα της Αυλής της Νύχτας, Υπέριμαχος του Ουράνιου Τόξου και του... Γραφείου.

Ρουθούνισα, ρίχνοντας την πλεξούδα μου πίσω από τον έναν ώμο. Ίσως το δώρο που θα έκανα στον εαυτό μου για την Ισημερία να ήταν η πρόσληψη ενός προσωπικού γραμματέα. Κάποιου που θα διάβαζε και θα απαντούσε σε τέτοιου είδους επιστολές, που θα ξεχώριζε τα επείγοντα από όσα θα μπορούσαν να περιμένουν. Κι αυτό γιατί μου χρειαζόταν λίγος επιπλέον χρόνος για τον εαυτό μου, για τον Ρις...

Αποφάσισα να ρίξω μια ματιά στον προϋπολογισμό της Αυλής, τον οποίο ο Ρις ποτέ δε σκοτιζόταν ιδιαίτερα να ακολουθεί, και να δω πώς θα μπορούσαν να κατανεμηθούν τα διαθέσιμα ποσά ώστε να υπάρξει περιθώριο για μια τέτοια κίνηση, την πρόσληψη δηλαδή γραμματέα. Για χάρη δική του και δική μου.

Ήξερα πως τα σεντούκια μας ήταν γεμάτα και πως εύκολα θα μπορούσαμε να καλύψουμε ένα τέτοιο έξοδο χωρίς να επηρεαστεί στο ελάχιστο η περιουσία μας, όμως δε με πείραζε η δουλειά που θα απαιτούνταν για να τα βολέψω με τα ήδη διαθέσιμα χρήματα. Για την ακρίβεια, λάτρευα τη δουλειά. Αυτός ο τόπος, οι κάτοικοί του... τους είχα όλους στην καρδιά μου, όσο και το ταίρι μου. Μέχρι και χτες, κάθε

ώρα του ξύπνιου μου αναλωνόταν στην προσπάθεια να τους βοηθήσω. Μέχρι τη στιγμή που μου είπαν, ευγενικά και κομψά, να πάω σπίτι και να χαρώ τη γιορτή.

Στον απόηχο του πολέμου, ο λαός της Βελάρις είχε ανταποκριθεί στην πρόκληση της ανοικοδόμησης και της αρωγής των συμπολιτών. Προτού καν μπορέσω να καταλήξω σε κάποια ιδέα για το πώς να τους βοηθήσω, είχαν συγκροτηθεί ήδη διάφορες ενώσεις αρωγής της πόλης. Οπότε, πρόσφερα εθελοντικά τις δυνάμεις μου σε μερικές από αυτές, για ένα ευρύ φάσμα εκκρεμοτήτων, από την εξεύρεση στέγης για εκείνους που είχαν εκτοπιστεί από την καταστροφική σύρραξη, μέχρι τις επισκέψεις σε οικογένειες που είχαν πληγεί από τον πόλεμο και την παροχή βοήθειας σε εκείνους που δεν είχαν μέρος να μείνουν ή υπάρχοντα έτοιμα για τον χειμώνα, προμηθευόντάς τους με καινούργια πανωφόρια και τρόφιμα.

Όλα αυτά ήταν ζωτικής σημασίας και όλα αποτελούσαν ευχάριστη, ικανοποιητική δουλειά. Κι όμως... υπήρχαν περισσότερα πράγματα που θα μπορούσα να κάνω για να βοηθήσω. Προσωπικά. Απλά, δεν είχα καταλήξει ακόμη ποια ήταν αυτά.

Καταπώς φαινόταν, δεν ήμουν η μόνη πρόθυμη να συνδράμω εκείνους που είχαν βιώσει τόσες απώλειες. Με τη γιορτή να πλησιάζει, ένα κύμα νέων εθελοντών είχε κάνει την εμφάνισή του, κατακλύζοντας τη δημόσια αίθουσα κοντά στο Ανάκτορο Νημάτων και Κοσμημάτων, εκεί όπου είχαν την έδρα τους τόσες εθελοντικές οργανώσεις.

«Η βοήθειά σου αποδείχτηκε καθοριστική, Αρχόντισσα», μου είπε η προϊσταμένη μιας τέτοιας οργάνωσης χτες. «Βρισκόσουν εδώ σχεδόν καθημερινά και κόπιασες πολύ. Λείψε για μια βδομάδα. Κέρδισες επάξια την ανάπαυση. Γιόρτασε με το ταίρι σου».

Προσπάθησα να φέρω αντίρρηση, επιμένοντας πως υπήρχαν ένα σωρό πανωφόρια ακόμη που έπρεπε να μοιραστούν, βουνά από καυσόξυλα που έπρεπε να κατανεμηθούν, όμως το ξωτικό έγνεψε απλά προς την κατάμεστη αίθουσα ολόγυρα, που κατακλυζόταν από εθελοντές.

«Έχουμε τόσους πρόθυμους να βοηθήσουν, που δεν ξέρουμε τι να τους κάνουμε».

Και όταν δοκίμασα να ξαναφέρω αντίρρηση, με συνόδευσε ως την εξώπορτα και την έκλεισε πίσω μου.

Έπιασα το υπονοούμενο. Το ίδιο σκηνικό αντίκρισα σε κάθε οργάνωση απ' όπου πέρασα χτες το απόγευμα.

«Πήγαινε σπίτι να χαρείς τις γιορτές».

Οπότε, αυτό έκανα. Τουλάχιστον ως προς το πρώτο σκέλος. Γιατί το κομμάτι της χαράς...

Η απάντηση του Ρις στην προηγούμενη ερώτησή μου, σχετικά με το πού βρισκόταν, έφτασε επιτέλους μέσω του δεσμού μας, ταξιδεύοντας πάνω σε ένα κύμα λαμπερής ενέργειας.

Είμαι στο στρατόπεδο του Ντέβλον.

Κι έκανες τόση ώρα να απαντήσεις;

Η απόσταση ως τα Ιλλυρικά Όρη ήταν μεγάλη, σύμφωνοι, όμως κανονικά δε χρειάζονταν περισσότερα από μερικά λεπτά για να έχω νέα του.

Ακολούθησε ένα αισθησιακό, πνιχτό γέλιο.

Ο Κάσιαν είχε φουντώσει και μιλούσε ασταμάτητα. Γλώσσα δεν έβαλε μέσα.

Καημενούλη μου. Σε ταλαιπωρούμε ανελέητα, έτσι δεν είναι;

Η ευθυμία του Ρις με διέτρεξε, χαϊδεύοντας τα τρίσβαθα του είναι μου με νυχτοφορεμένες παλάμες. Ξάφνου, σκάλωσε και έσβησε όσο γρήγορα είχε εμφανιστεί.

Ο Κάσιαν είναι έτοιμος να αρπαχτεί με τον Ντέβλον. Τα λέμε αργότερα.

Και με ένα τρυφερό άγγιγμα των αισθήσεών μου, τερμάτισε την επικοινωνία μας.

Σύντομα θα μάθαινα με κάθε λεπτομέρεια τι είχε συμβεί, όμως για την ώρα...

Χαμογέλασα, καθώς χάζευα τις χιονονιφάδες που χόρευαν νωχελικά έξω από τα παράθυρα.

Η ΕΛΠΙΔΑ ΘΕΡΜΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΟ ΠΑΓΕΡΗ ΝΥΧΤΑ

Η Φείρα, ο Ρις και ο στενός κύκλος των φίλων τους έχουν καταπιαστεί με την ανοικοδόμηση της Αυλής της Νύχτας και του σαρωτικά αλλαγμένου κόσμου πέρα από τα σύνορα της επικράτειάς τους. Όμως η Φθινοπωρινή Ισημερία πλησιάζει επιτέλους και μαζί της μια ευκαιρία για ανάπαυση, κερδισμένη επάξια.

Μα ακόμη και αυτή η εορταστική ατμόσφαιρα δεν μπορεί να κρατήσει μακριά τις σκιές του παρελθόντος. Καθώς η Φείρα διαχειρίζεται με προσοχή την πρώτη Ισημερία της ως Μεγάλη Αρχόντισσα, διαπιστώνει πως τα πλέον κοντινά της πρόσωπα κουβαλούν περισσότερες πληγές από όσες θα περίμενε εκείνη... πληγές που θα έχουν πολλαπλό αντίκτυπο στο μέλλον της Αυλής τους.

**ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΛΩΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
«ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»
ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22457